

Списък на героите

ЛЕНАРД АШ: завърнал се от света на мъртвите;
РИЯ ФРЕЙЗИЪР: кмет на Шадоус Фол¹, политик;
РИЧАРД ЕРИКСОН: шериф на Шадоус Фол, не се слави с дипломатичност;
СУЗАН ДЮБОА: приятел в нужда;
ДЖЕЙМС ХАРТ: завърнал се в Шадоус Фол след двадесет и пет годишно отсъствие;
ДОКТОР НАТАНИЕЛ МИРИН: търси отговори за живота и смъртта;
ШОН МОРИСЪН: в предишни времена велик изпълнител на рокендрол;
ЛЕСТЪР ГОЛД: Тайнственият отмъстител;²
МАДЕЛИН КРЕШ: пънкарка с татуировка “МРАЗЯ по кокалчетата на двете ръце;
ВРЕМЕТО³: достолепен старец, символ на сезоните и на годините. Безсмъртен в известен смисъл;
ОТЕЦ ИГНАТИЙ КАЛАХАН: изключително набожен човек;
ДЕРЕК И КЛАЙВ МАНДЕРВИЛ: служители на гробището, гробари;
БРУИН БЕЪР⁴: любимият герой и приятел на всяко дете;

---

¹ *Shadows Fall* – от shadow (англ.) – сянка и fall (англ.) – падам, спускам се. (Всички бележки под линия са на преводача.)

² *Тайнственият отмъстител* – герой от комикс (издаван от септември 1939 г. до септември 1942 г.), съчетаващ елементи от доктор Савидж и Сянката, но далеч не с тяхната популярност.

³ *Времето* – антропоморфен образ с човешка форма и поведение на божество, представян като облечен в мантия старец с бяла брада. В едната си ръка държи коса, а в другата – пясъчен часовник или друг уред за отмерване на времето. Този образ се свързва с Кронос – богът на времето в гръцката митология.

⁴ *Бруин Беър* и *Сий Гоут* – герои от детска приказка. *Bruin* – остаряла дума за мечка; *Bear* – (англ.) – мечка; *Goat* – (англ.) козел.

СИЙ ГОУТ¹: приятел на Бруин, ничий любим герой;

ОБЕРОН: крал на елфите и феите;

ТИТАНИЯ: кралица на елфите и феите;

ПЪК²: единственият несъвършен елф;

ПОЛИ КЪЗИНС: не е с всички си;

УИЛЯМ РОЙС: върховен главнокомандващ на Воините на Кръста;

ПИТЪР КОЛДЪР: воин, видял светлината;

ДЖАК ФЕЧ: плашило.

Съществува град, където мечтите отиват, за да умрат. Място, където кошмарите свършват, а надеждата намира покой. Където всички истории стигат до своя край, всички дирения приключват и всяка изгубена душа най-после намира пътя си към дома. Винаги е имало такива места, разпръснати навсякъде из тъмните кътчета на света, но с годините, с напредъка на науката и залеза на вълшебствата, много чудеса напуснаха света, а потайните кътчета станаха рядкост. Сега съществува единствено малкото градче Шадоус Фол, закътано Бог знае къде и незабелязано от днешния свят. Малко пътища водят натам, а още по-малко водят навън. Няма да намерите Шадоус Фол на никоя карта, но той е там и ви очаква в случай, че ви е много необходим.

В него може да откриете всевъзможни неща. Има врати, които могат да ви отвеждат навсякъде – към земи, които вече не съществуват, и светове, които някой ден могат да се появят. Странни хора и още по-странни създания бродят из ширналите се улици редом с всички онези, които някога сте познавали или пък сте се надявали никога повече да не се наложи да срещнете. В това отдалечено градче майки и бащи могат да намерят изгубените си деца, а порасналите деца могат отново да открият своите родители, да поправят стореното от грубите думи и гневно мълчание, да излекуват старите незабравени рани. В Шадоус Фол може да намерите възмездие или да получите прошка, да откриете стари приятели или врагове от детството, любов и надежда или пък втори шанс. Такова място е то.

¹ *Sea Goat* – асоциира се с Козирог и бог Пан.

² *Пък* – дух пакостник с магически способности, способен както на пакости, така и на добри дела.

Но най-вече е градче, където хората отиват, за да умрат. Хора и други твари. Шадоус Фол е гробище за свръхестествено-то, където хора, създания, идеи и истории отиват да умрат, щом никой вече не вярва в тях. Онова, в което вярват достатъчно силно, има някакво присъствие, някакъв живот, който продължава дори когато вярата вече си е отишла. За такива неща няма място в реалния свят. Затова те тръгват, минават сред сенките на града и по задните улички, които никой вече не използва, докато най-после пристигнат в Шадоус Фол. Там пристъпват през Вратата към вечността и светът завинаги забравя за тях. Или пък могат да си останат в Шадоус Фол, да станат реални, да остарееят и да умрат от естествена смърт.

Поне такава е идеята. Реалността, както обикновено, е много по-сложна.

1

Карнавал

Отново е времето на Карнавала в Шадоус Фол. Време за празненства, пирове, паради и панаири, вълшебници, костюми и чудеса. В края на града по целия Лампкин Хил се бяха появили палатки и сергии – сякаш по чудо изникнали за една нощ като гъби, от които те спохождат неспокойни сънища, щом ги изядеш. Свиреха оркестри, двойки танцуваха, децата тичаха и крещяха сред веселите тълпи, толкова преизпълнени с щастие и възбуда, че им се струваше, че всеки миг ще експлоадират и ще обсипят всички хора с див възторг и жизнерадост.

Беше ранна вечер в средата на ноември, сумрачното небе бе достатъчно притъмняло, за да се откроят светещите хартиени фенери и припламващите от време на време фойерверки. Свеж ветрец развяваше знамена, флагчета и дамски рокли, разносяше мирис на барбекю и печени кестени из прохладния нощен въздух, в който се долавяше острия мраз на приближаващата зима. Различни мелодии се подемаха и замираха, никога в дисхармония, неизменно в съзвучие.

Бе време да празнуваш живота и това, че живееш; време за последно сбогом за преминаващите през Вратата към вечността, за утеха на тези, които оставаха след тях или онези, на които все още им липсваше смелостта да се доближат до нея. Дори и онези, които са само отчасти живи, пак изпитваха боязън от безвъзвратния мрак, от последното тайнство. Никога не е имало принуда, никой не е бил пришпорван. Вратата винаги си е съществувала и щеше да продължи да си е там. Междувременно бе времето на Карнавала, време да похапнеш, да пийнеш, да се повеселиш, защото утре е още един ден в Шадоус Фол.

Ленард Аш стоеше сам край една яркоцветна шатра и предлагаше греяно вино, забравил за изпускащата пара чашата в ръката си Той наблюдаваше Карнавала, следеше как хората идват и си отиват и му се искаше да е като тях – щастливи с всеки-

днeвиeтo си, изпълнени с надежда, устрем и смисъл. Аш вече нямаше бъдеще и при все, че се опитваше усилено да не унива прекалено, имаше моменти, в които му липсваха елементарните удоволствия от това да планира какво да прави, местата, които да посети и хората, с които да се срещне. Както стояха нещата, той живееше ден за ден и се опитваше да е доволен от положението.

Аш бе мъртъв вече от три години, но не обичаше да се оплаква. Като всички останали, които не бяха съвсем реални, той усещаше непрестанния зов на Вратата към вечността, но не можеше да напусне Шадоус Фол. Все още не. Погледна надолу към тълпите в града, ширнал се в настъпващия здрач – уличните светлини грееха ярко в приближаващата се нощ. Никой не знаеше колко древен е Шадоус Фол, всъщност бе по-стар от всички свои регистри. Някога Аш намираще усещането за вечност за успокоително, съзнавайки, че поне едно нещо остава неизменно в постоянно променящия се свят. Но след своята смърт откри, че негодуванието му расте при мисълта, че градът ще продължи да съществува щастливо и без него, без ни най-малко да се нуждае от него или да изпитва някаква липса. Струваше му се, че когато най-после настъпи моментът да напусне този свят, би следвало отсъствието му да остави празнота. Би могъл да приеме мисълта, че животът му не е бил значим, но му бе приятно да мисли, че поне са го забелязвали. Усмихна се кисело. Винаги бе бил самотник, по избор и темперамент, и малко беше късно да се променя сега. Макар че би му се понарявало да се смеси с тълпата на Карнавала и да забрави проблемите си сред безгрижното веселие, това не бе в кръвта му. Винаги бе избирал свой собствен път, извървявал го бе по своя си начин и не бе му присъщо да се чувства удобно сред тълпите.

Край него се заклатушка мъж на кокили, който от време на време привеждаше глава, за да избегне мрежата от кабелите на лампите, опънати над шатрите и сергиите. Мъжът свали извехтялата си шапка за поздрав и Аш кимна учтиво в отговор. Никога не си бе падал по високото. Погледна нарочно в друга посока и се усмихна, зървайки леля Сали¹ да стърчи пред десетина малки деца – натъпканият ѝ със слама търбух бе прицел

---

¹ *Леля Сали* – дървена женска фигура с лула в устата, използвана като мишена при игра в някои части на Великобритания, в която играчите хвърлят пръчки и топки към дървено чучело.

за бързите им ръце. Всяко от тях успяваше да грабне по някоя играчка или бонбон и никое не оставаше разочаровано. Плашилото погледна към Аш с доволна усмивка на парцаленото си лице. Вдигна парцалива ръка за поздрав и Аш се усмихна сковано в отговор. Дори едно чучело бе по-живо от него. Осъзна, че отново изпитва самосъжаление, но не можеше да не му пука. Беше се заел с мръсна работа, но все някой трябваше да я свърши.

Огледа се да открие нещо, което да го поразсее. В крайна сметка, затова бе излязъл. В подножието на хълма едно Йети и една Голяма стъпка развличаха децата като ги носеха на раменете си. Една мишка от анимационно филмче с огромен дървен чук преследваше котка. Шест различни варианта на Робин Худ провеждаха импровизирано състезание с лък и стрели и спореха – къде благо, къде не, – относно това кой от тях е най-реален. С други думи, все обичайни лица. Просто още една вечер в Шадоус Фол.

Ленард Аш бе висок, дълъг като върлина, с приветливо лице и коса, която сякаш непрестанно се нуждаеше от старателно разресване. Дори и в най-добрия си вид изглеждаше сякаш набързо е изхвърчал от дома си. Очите му бяха спокойни, вгълбени, понякога сиви, друг път – сини, и малко неща убягваха от погледа му. Живееше, ако това изобщо е правилната дума, със своите родители, имаше малцина приятели, но за това си беше виновен само той и никой друг. Никога не бе бил особено общителен, дори и преди да умре. Бе на трийсет и две, почти три години вече. Нищо особено, в което да се загледаш, просто още едно лице сред тълпата. Ако го попитате, би казал, че обикновено е щастлив, но би се замислил за миг преди да ви отговори. Погледна към шатрите и сергиите и целия народ там – един обикновен на вид човек, чиято най-голяма тъга бе, че нямаше с кого да танцува. Това положение щеше да се промени драматично. Нямаше никакво право да е изненадан. Нищо никога не остава задълго същото в Шадоус Фол.

Недалеч кметът Рия Фрейзиър размени усмивка и някаква шега с една възрастна двойка, чиито лица ѝ бяха познати, макар да не си спомняше имената им. Колебаеше се как най-добре да се отърве от смутения на вид мъж, който стърчеше до нея. Той току-що бе пристигнал в Шадоус Фол и не изглеждаше напълно сигурен какво го е довело тук. Междувременно Рия бе допуснала грешката да прояви състрадание и той се бе лепнал за нея като за отдавна изгубен приятел. Тя нямаше нищо против,

само дето ѝ пречеше да изпълнява задълженията си на кмет – трябваше да се ръкува и да разменя учтивости с възможно най-много избиратели, а едновременно с това да им напомня за приближаващите избори за кмет и за своята отлична репутация на този пост. Гласоподавателите бяха склонни да забравят добрите неща, които си направил за тях, ако нямаш грижата да им припомняш от време на време.

Рия Фрейзиър бе енергична, хубава цветнокожа жена в средата на трийсетте с късо постригана коса, пряк поглед и професионална усмивка. Бе облечена със стил и достойнство в модерни дрехи, имаше проникателен ум, нищо не ѝ убягваше, бе непоколебима, внушаваща доверие и безпощадна. Заедно с шериф Ериксон тя олицетворяваше властта в Шадоус Фол. Градът си имаше свой начин да се справя с проблемите си, това бе заложено в неговата природа. Въпреки това съществуваха моменти, в които нещата заплашваха да излязат извън контрол, и тогава се намесваха Рия или шерифът. Тя олицетворяваше гласа на разума и предлагаше състрадание и безпристрастност, докато шерифът гледаше всички гневно и застрашително.

В Шадоус Фол имаше съдебна палата и градски затвор, но нито едното, нито другото се използваша често. Малцина изгаряха от желание да се срещат с шерифа, затова Рия отделяше доста време да изслушва проблемите и после да насочва хората към онези от общността, които най-добре биха им помогнали. Тя обичаше работата си и бе твърдо решена да продължи да я върши, докато е възможно. Като цяло градът изглеждаше напълно доволен от нея и добре, че беше така. В Шадоус Фол си имаха ефикасни, но не особено приятни начини да се справят с кметове, които не могат да оправдаят очакванията.

Рия погледна дискретно към мъжа до себе си и помисли, че е време да направи нещо по отношение на него. Ейдриън Стоун бе нисък мъж на средна възраст с олисваща коса и тъжни очи. Той непрестанно се озърташе колебливо и с надежда, но не бе в състояние да каже на Рия какво търси или кое го е призовало да дойде в Шадоус Фол. Неговата ситуация не бе необичайна. Възрастната двойка се сбoguва и отиде сред тълпата, а Рия реши, че е по-добре да побутне новия си приятел в подходящата посока. Като повечето посетители, той бе изгубил нещо или някого, който му е бил много скъп, и бе дошъл в Шадоус Фол да го търси. Само трябваше да му помогне да си спомни какво или кой бе това.

– Кажи ми, Ейдриън, женен ли си?

Стоун се усмихна и поклати глава, сякаш искаше да се извини:

– Не. Не можах да открия подходящата жена. Или пък тя не можа да ме намери. Както и да е, винаги съм бил сам.

– Ами родителите ти? Бяхте ли много близки?

Стоун сви объркано рамене и отмести поглед.

– Баща ми винаги отсъстваше, а майка ми не беше... от тези, които изразяват чувствата си. Нямах братя и сестри и тъй като непрестанно се местехме, в действителност няхах и никакви приятели. Никога не съм пожелавал нещо, което може да се купи с пари, но нали парите не са всичко.

– Трябва да си бил близък с някого – продължи Рия търпеливо. – Ами хората, с които си работил?

– Не бих могъл да ги нарека приятели – отвърна Стоун. – Те бяха просто хората от офиса, на които да се усмихваш, с които да разговаряш, да им махаш за довиждане в края на работния ден. Не споделяхме, гледахме да си свършим работата. Ръководството не обичаше да си губим времето или да мързелуваме. Нямах нищо против, че е така. Винаги съм се чувствал... неловко в компания, а работата ми беше интересна... Предимно.

Рия го погледна настойчиво, бе започнала да губи търпение.

– Трябва да е имало някого, някакъв момент в твоя живот когато си бил щастлив! Помисли си, Ейдриън! Ако би могъл отново да изживееш някой период от живота си, който и да е той, какво би избрал?

Стоун остана дълго мълчалив, обърнал взор някъде навътре в себе си. После помръкналото му чело се проясни, той внезапно се усмихна – изглеждаше някак по-млад, успокоен.

– Когато бях малък имах куче на име Принс. Страхотно огромно куче, боксер, с грозна муцуна и сърце, голямо колкото него. Бях на шест години и навсякъде ходехме заедно. Можех да му говоря, да му разказвам неща, които не бих споделил с никого. Обичах кучето си и то ме обичаше.

Стоун се усмихна срамежливо на Рия и тя забеляза, без да се изненадва, че сега изглеждаше на половината на предишните си години – крехък младеж в средата на двайсетте. Имаше гъста коса, стоеше малко по-изправен, но очите му бяха все така тъжни.

– Да речем, че всички си мислят, че тяхното куче е специално, но Принс наистина беше такъв за мен. Научих го на разни

номера и никога не се боях, нито бях несигурен или самотен, когато той бе до мен. Умря точно преди седмия ми рожден ден. Имаше едно образуване, тумор в стомаха. Очевидно боксери-те са предразположени към такива неща, макар че не знаех това по онова време.

Той се намръщи при спомена. Сега приличаше на тийнейджър и докато говореше продължаваше да изглежда все по-малък на години.

– Един ден се върнах от училище и Принс не беше там. Татко ми каза, че го е завел на ветеринар и са го приспали. Принс беше болен от известно време, отслабваше и силите го напуснаха, но аз просто си мислех, че ще се оправи. В края на краищата, бях само на шест години. Баща ми ми обясни, че Принс няма да оздравее никога, че много страда и че не е честно да удължаваме страданията му. Каза, че той се е държал много добре чак до края. Ветеринарят му дал свръхдоза приспивателно, Принс затворил очи и заспал завинаги. Не знам какво е направил ветеринарят с тялото. Баща ми изобщо не го донесе вкъщи. Може да си е помислил, че ще ме разстрои.

Ейдриън Стоун погледна към Рия, устните му потръпваха – едно шестгодишно момче с очи пълни със сълзи, които нямаше да пролее.

– Обичах кучето си и то ме обичаше. Единственото същество, което някога ме е обичало.

Рия коленичи до него.

– Как изглеждаше Принс? Имаше ли някакъв отличителен белег?

– Да, имаше бяло петно на челото. Като звезда.

Рия го хвана за раменете и нежно го обърна назад. Тълпата от хора се раздели на две и пред тях се появи голям боксер с бяло петно на челото.

– Това той ли е, Ейдриън?

– Принс!

Кучето вирна уши като чу момчето да го вика по име, хвърли се стремглаво напред и заподскача около него като малкото кученце, криещо се в този огромен пес. Ейдриън Стоун, шестгодишен сега, най-после щастлив, се затича с кучето и изчезна в тълпата.

Рия се изправи на крака, тръсна глава и се усмихна леко. Де да можеха всичките ѝ проблеми да бъдат разрешени така лесно. С крайчеца на окото си зърна, че някой

й маха с ръка, огледа се и видя шериф Ричард Ериксон да си проправя път към нея. Тя изпъшка тихичко и се запита какво ли се бе объркало този път. През последните дни определено ѝ се струваше, че Ричард я издирва единствено когато има неразрешим проблем, стоварва ѝ го, обръща му гръб и изчиства съвестта си. Не винаги бе било така. Някога бяха приятели, вероятно все още бяха, ако поразтеглим малко понятието. Тя се постара лицето ѝ да не издаде мислите ѝ и кимна резервирано на Ериксон когато той се приближи.

Шерифът бе висок, широкоплещест мъж в средата на трийсетте, с тъмна коса и още по-тъмни очи. Бе красив, такова впечатление оставяше, а огромната му мускулиста фигура правеше присъствието му заплашително. Не че Рия някога допускаше да бъде сплашена от Ериксон или който и да е друг. Усмихна му се леко, той кимна спокойно в отговор, сякаш случайно се бе озовал на пътя ѝ.

– Здравей, Рия. Много си елегантна, както винаги.

– Благодаря ти, Ричард. Ти си си същият.

Той не се усмихна. Вместо това погледна към тълпата замислено, господарски.

– Добро присъствие, Рия. Повечето хора са тук тази нощ.

– Надявам се – отвърна тя. – В крайна сметка е време за Карнавал. От малкото поводи през годината, когато се събираме да разпуснем и да се отърсим от проблемите си. Нощ като тази помага повече от дузина сеанса на диванчето на психолога. Но ти не вярваш във фриволните неща като забавите, нали?

– Не и когато аз съм този, който трябва да пази мира и спокойствието и да разчиства след това. Аз трябва да държа под око пианите, заговорниците, смутителите на реда и да следя паранормалните да не уреждат стари сметки. По дяволите, половината общност носи рани и жажда за мъст от времето преди да дойдат тук, а с магията на този град, освободена и развихрена тази нощ, все едно хвърляш фойерверки в буен огън. Карнавалът е опасно време да се разхождаш със спомените си. Не знаеш кой може да нахлуе.

Рия сви рамене.

– Водили сме този разговор и преди, Ричард, и без съмнение ще го водим отново. И двамата имаме право или пък грешим, но в крайна сметка такъв си е Шадоус Фол. Каквото и да говорим или да мислим, празненства като Карнавала са необходими тук. Те са предпазна клапа, отдушник, най-безболезненият начин да изпуснеш парата преди напрежението да е станало

огромно. Безпокоиш се твърде много, Ричард. Градът е в състояние да се грижи за себе си.

– Да – съгласи се Ериксон. – Вероятно е така. Но градът прави онова, което е най-добро за него, а не за хората, които живеят тук. Ние сме между тях и града и това е единственото, което прави живота тук поносим. Хората не са създадени да живеят толкова близо до магията – тя изважда на бял свят не само най-доброто, но и най-лошото у всеки.

Рия го изгледа замислено.

– Не мога да повярвам, че просто си стоим тук и бърбим за разнообразие. Сигурен ли си, че няма някой потресавач извънреден случай, който да ми стовариш ненадейно и да се отървеш?

Ериксон се усмихна леко, но очите му останаха безизразни.

– Всичко изглежда наред. Поне дотолкова, доколкото това е възможно в Шадоус Фол. Имам обаче лошо предчувствие за тази вечер и то не ме напуска. Дори става по-зле. Забеляза ли колко много паранормали са излезли тази нощ, дори и тези, които не биха се появили, освен в случай на божествена намеса? Видях физиономии, които си мислех, че никога няма да срещна, и някои, за които смятах, че са просто слухове.

– Какво правят? – попита Рия и се намръщи.

Опита се да се огледа наоколо незабелязано.

– Нищо – отвърна Ериксон. – Просто... чакат. Чакат нещо, което ще се случи. Можеш да доловиш как очакването е нажежило въздуха, щом ги доближиш. Нещо е тръгнало към Карнавала, Рия. Нещо лошо.

Рия се намръщи и се взря открито и гневно в тълпата наоколо. Макар и да не ѝ се искаше да признае, шерифът имаше право. Нещо се носеше из въздуха. Твърде много тревожни погледи, престорени усмивки и смях, който отекваше пресилено високо и продължително. Нищо специално, нищо осезаемо, просто... нещо си. Рия потръпна неволно от ужас и се опита да превъзмогне нарастващия порив да погледне през рамо дали някой не я дебне там. Пое дълбоко въздух и решително се отърси от мисълта. Нямахше нищо тревожно. Беше само в мислите им. Тя се чувстваше напълно щастлива на Карнавала преди да се появи Ричард и да я зарази със своята параноя. Мътните я взели, ако допусне да ѝ провали вечерта.

Огледа се наоколо към тълпата да открие повод да промени темата и се усмихна иронично, когато погледът ѝ попадна на Ленард Аш, който разговаряше оживено с

една бронзова глава върху пиедестал. Естествено, щом всички други бяха наизлезли, логично е и той да е тук. Някога тя, Аш и Ериксон бяха близки приятели, толкова близки, че на практика бяха като семейство. Ала нещата се промениха, както обикновено става, независимо дали желаем това или не. Ериксон стана шериф, тя – кмет, а Аш умря. Спомняше си как стоеше с Ричард на погребението, бе облечена в черна официална рокля, която никак не ѝ отиваше, и хвърли шепа пръст в изкопания гроб. Помнеше, че плака. Но после той се върна от света на мъртвите и тя не знаеше какво да му каже. Мъжът, когото познаваше, бе мъртъв, а този непознат познато лице нямаше право да заеме мястото на Ленард в чувствата ѝ. Така че тя, Аш и Ериксон се отдалечиха, разделяни от общото си минало. Всеки си имаше свой собствен живот и едва-едва си кимваха един на друг щом се срещнеха на улицата.

Рия поклати глава. Човек би помислил, че щом живееш в място като Шадоус Фол, следва да си свикнал с неща като призраци и завърнали се от света на мъртвите, но бе съвсем различно, щом се отнасяше до теб или някого, когото познаваш. Наистина ли бяха минали три години? Как измина толкова време?... Обикновено Аш винаги бе сред организаторите на Карнавала, но след като умря загуби интерес към много неща. Внезапно изпита нужда да си поговори отново с него, с Ленард Аш или онова, което представляваше сега. Тя изправи рамене и хвърли делови поглед към шерифа.

– Правиш от мухата слон, Ричард. Няма нищо тревожно тук, само хора, които се забавляват. Сега, ако ме извиниш, бих искала да поговоря с един човек.

Ериксон погледна към Аш, после пак към нея.

– Наистина ли смяташ, че е добра идея, Рия?

– Да – отвърна тя решително.

Шерифът я изгледа продължително, тя се почувства неловко и той отмести поглед. Въздъхна тихичко.

– Понякога ми се ще той просто да mine през Вратата и да приключим с него. Не е честно спрямо теб.

Обърна се и се отдалечи преди да може да му отговори, а тя изпита благодарност към него. Поне това. Във всеки случай нямаше да знае какво да му отговори. Може би това доказваше доколко се бяха отчуждили един от друг. Някога можеха да си казват всичко, наистина всичко. Погледна пак към мястото, където беше застанал Аш, и в същия миг изпита облекчение като

видя, че вече го нямаше. Но пък и не знаеше какво би му казала. Поклати глава горчиво, но и неволно удивена. Обикновено не се случваше да ѝ липсват думи да се изрази. В края на краищата това бе една от причините да я избере за кмет – тя съумяваше да срази всички свои опоненти.

Въздъхна, сви рамене и се огледа за нещо да я поразсее. Предполагаше се, че това е една от малкото нощи през годината, когато никой нямаше нужда да посети кабинета ѝ, когато би могла да остави задълженията и служебните си ангажименти на заден план и за разнообразие да поразпусне. Една редицатанцуващи конга¹ се заизвива край нея, безкрайна върволица от пламнали, опиянени от смях лица. Рия внезапно изпита непреодолимо желание да се присъедини, да се смее, да пее и да подскача с тях. Сякаш много, много отдавна не бе правила нещо простичко и спонтанно само за удоволствие. При все това се поколеба, възпря я авторитетът на служебния ѝ пост, и докато се отърси, редицата танцуващи хора отмина, тя остана назад, остана сама.

Някой се изкашля учтиво зад нея, тя се извърна сепната от факта, че са я хванали неподготвена. Видя Ленард Аш да се усмихва и познатото лице за миг разчувства сърцето ѝ преди да се вкопчи в спомените си и да му отвърне с учтива, неангажираща усмивка.

– Здравей, Ленард. Наслаждаваш ли се на Карнавала?

– Много е пищен. Ти как си, Рия? Мина време...

– Кметският пост означава пълен работен ден, особено в град като този.

– Не идваш да ме видиш – каза Аш, гледайкия право в очите, без да мигне. – Чаках те дълго време, но ти изобщо не дойде.

– Бях на погребението ти – отвърна Рия с усилие, гърлото я стягаше. – Тогава си взех сбогом завинаги.

– Но аз все още съм тук, пак съм си аз.

– Не, не си. Моят приятел умря, ние го погребяхме и това беше краят!

– Не тук, не и в Шадоус Фол, Рия. Всичко може да се случи тук, стига много да го желаеш.

– Не – възрази тя. – Не всичко. В противен случай нямаше да стоиш тук с лицето и гласа на моя мъртъв приятел и да се преструваш на него.

---

¹ *Конга* – танц, при който участниците се нареждат в колона един зад друг и се държат за раменете.